

Sygn. akt III CSK 216/14

POSTANOWIENIE

Dnia 24 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa [...] G. sp. z o.o. w C.
przeciwko [...] Bank [...] S.A. z siedzibą w W.
o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 24 września 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 30 września 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od strony powodowej na rzecz strony pozwanej
kwotę 3600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem zwrotu
kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 30 września 2013 r., Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację strony powodowej od wyroku Sądu pierwszej instancji oddalającego powództwo o pozbawienie wykonalności bankowego tytułu wykonawczego bliżej określonego w pozwie.

W skardze kasacyjnej opartej na obu podstawach (choć w ramach drugiej podstawy skarżąca nie wskazała żadnych naruszonych przepisów postępowania, a w ramach pierwszej podstawy, jako jedyny naruszony przepis wskazała - zapewne przez pomyłkę - art. 123 § 1 pkt 2 k.p.c.), powódka stwierdziła, iż „wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniony jest tym, że zaskarżony wyrok jest wewnętrznie sprzeczny, niezgodny z zasadami prawidłowej interpretacji przepisów prawa w tym konsekwencji przyjęcia rozwiązań judykacyjnych odmiennych od obecnie przyjętych przez Sąd Najwyższy”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Choć skarżąca nie określiła jednoznacznie, która z przewidzianych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. przesłanek przedsądu stanowi uzasadnienie jej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, można przyjąć, biorąc pod uwagę treść uzasadnienia wniosku, że chodzi o przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Trzeba jednak stwierdzić, że nie wykazała istnienia w sprawie tej przesłanki

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., gdy na podstawie jej treści, bez potrzeby głębszej analizy prawnej oraz szczegółowych rozważań, można wprost i jednoznacznie uznać, że przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają uwzględnienie skargi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, niepubl.). Skarżący powołujący się na oczywistą zasadność skargi ma obowiązek przedstawienia, na jakiej podstawie swoje twierdzenie opiera, w tym również wskazania przepisów prawa, które w jego ocenie zostały naruszone w sposób oczywisty, a więc kwalifikowany, jak również wykazania, że w wyniku oczywistego naruszenia przepisów zapadło w drugiej instancji orzeczenie oczywiście wadliwe. Nie wystarczy zatem sam fakt powołania się na istnienie „oczywistej zasadności” ani sam zarzut naruszenia, nawet oczywistego, określonych przepisów prawa (porównaj między innymi postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r.

I PKN 34/01, OSNP 2004/6/100, z dnia 10 stycznia 2003 r. V CZ 187/02, OSNC 2004/3/49 i z dnia 11 stycznia 2008 r. I UK 285/07, nie publ.). Skarżąca nie wykazała tak rozumianej oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono, że sądowy tytuł wykonawczy wydany przeciwko dłużnikowi, w stosunku do którego następnie ogłoszono upadłość, nie traci z mocy prawa wykonalności w części, w której wierzytelność nim stwierdzona została umieszczona na prawomocnej liście wierzytelności sporządzonej w toku postępowania upadłościowego, a samo umieszczenie wierzytelności na takiej liście, nie stanowi zdarzenia określonego w art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. (por. uchwała SN z dnia 5 marca 2009 r., III CZP 3/09, OSNC 2010/1/1). Zaskarżone orzeczenie nie jest sprzeczne z zaprezentowanym w powyższej uchwale stanowiskiem; nie narusza także prawa w zasygnalizowanym powyżej znaczeniu, z tego też względu brak podstaw do przyjęcia, że skarga jest oczywiście uzasadniona.

Biorąc to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 w zw. z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

[aw]